

O Chalupníkovi Jankovi

AUTOŘI: Žáci ze třídy III. ZŠ PAS (Richard Vlastimil Buček, Mikuláš Falc,
Richard Šimek) ze školy MŠ a Prš Znojmo, p.o.

POSTAVY: Janek, holka, Babička, Alžběta, macecha, myška Hryzalka,
rezavá kočka Gertruda

V nedaleké vesničce v malé chaloupce u lesa žil chalupník jménem Janek, který byl velice chudý. Ale i když neměl skoro žádné peníze, byl šťastný a spokojený. Jednou, když se ve vesnici na návsi konala tancovačka, zahlédl tam Janek překrásnou dívku s dlouhými žlutými vlasy, do které se na první pohled zamiloval. Jakmile začali páni muzikanti hrát polku, sebral odvalu a šel onu krásku vyzvat k tanci. Dívka však jen nesouhlasně zavrtěla hlavou. Tančit s ním nešla. Janka její odmítnutí velmi mrzelo. „Asi pro ni nejsem dost nóbl, nebo je možná tak stydlivá, že jí stud nedovolí tancovat s cizími muži.“ pomyslel si chalupník. Ale už se nedíval, jak ta neznámá má smutné oči.

Dívka byla dost ostýchavá, ale nechtěla, aby byl chalupník smutný, a tak ho hned při další písničce vyzvala k tanci. Janek byl v sedmém nebi, oči mu radostí zářily. Tancovali spolu až do úplného konce, tedy do půlnoci. Janek chtěl dívku doprovodit domů, nechtěl ji pustit samotnou přes ten tmavý les, ale dívka nechtěla. Říkala, že půjde zkratkou přes pole, pak přes kopec a je doma. Jakmile Janek přišel domů, hned usnul a zdálo se mu o té krásné dívce a také o tom, jak spolu tančili.

Ráno se Janek vzbudil v dobré náladě, měl krásné sny, ale hlavně byl šťastný, protože včera potkal svoji vysněnou dívku. Když se opláchl vodou ze studánky, uvědomil si, že nezná ani její jméno. Vydal se proto do lesa a doufal, že dívku třeba někde potká. Cestou si vesele prozpěvoval, když v tom uviděl v houští mezi kapradím svoji milou. Ihned se za ní vydal. Dívka sbírala houby do košíčku. „Dobré jitro, krásná dívko, mohu ti pomoci?“ zeptal se nesměle Janek. Dívka se na něj nesměle usmála a poté souhlasně přikývla. Janek jí tedy hned začal pomáhat sbírat houby. Ale jelikož se v houbách vůbec nevyznal, dával do košíku všechny, které mu přišly pod ruku, dokonce i prašivky a muchomůrky. To se dívce nelíbilo, protože po něm pak musela nasbírané houby neustále kontrolovat a přebírat. „Nezlob se prosím na mě, ale dokud se nenaučíš rozeznávat jedlé a nejedlé houby, tak mě nech být a nechod' za mnou. Jenom mě nyní zdržuješ od práce a já pak kvůli tobě dostanu doma vyhubováno.“ „Dobře.“ odpověděl tiše Janek, pak sklopil hlavu a šel smutně pryč i slza mu ukápla. Zlobil se sám na sebe za to, že je tak hloupý a nezná ani houby. Jenže kdo ho to měl naučit? O rodiče přišel, když byl ještě malý chlapec a nikoho jiného na světě neměl.

Jak tak zamyšleně kráčel lesem, dostal se až do černého lesa. V dálce uviděl u stromu sedět babičku a vedle ní velikou nůši plnou dřeva. Pěkně pozdravil a chtěl jít dál, ale babička se na něho podívala a hned věděla, že má nějaké trápení, a tak jí Janek všechno pověděl od začátku až do konce. Babičce bylo Janka líto a rozhodla se, že mu pomůže: „Janku, když mi pomůžeš s nůší dřeva do mé chaloupky, naučím tě poznávat houby.“ Janek samou radostí popadl babičku a dvakrát se s ní zatočil, až se babičce zatočila hlava. To se ví, že babičce velice rád s nůší pomohl.

Jakmile přišli do babiččiny chaloupky, zatopili pod pecí, Janek ještě nasekal babičce dříví do zásoby, babička mezitím uvařila houbovou polévku a brambory. Poté se celý den i celou noc učili poznávat jednotlivé druhy hub. Ráno už houby Janek znal, poděkoval babičce za pomoc a pak se rozběhl lesem směrem k domovu. Najednou uslyšel volání o pomoc: „Pomoooc!“ Na nic nečekal a utíkal za tím voláním, protože ten hlas mu byl povědomí. Zůstal stát jak opařený, protože uviděl, jak starý loupežník drží v zajetí jeho milovanou dívku. „Peníze nebo život!“ křikl na něj loupežník. „Ale já žádné peníze nemám. Mám jen tady ten košík plný jedlých hub. Jsou tu hříbky, lišky, kuřátka, bedle...!“ řekl tichým hlasem Janek. Jenomže ten starý loupežník už tři dny nic nejedl, a tak vytrhl Jankovi košík s houbami a už si představoval, jak si uvaří polévku, houbový guláš či smaženici. Otočil se na Janka a ještě mu za ty houby poděkoval.

Osvobozená dívka ho samou radostí políbila na tvář, Janek ji vzal do náruče a točili se, dokud nespadli na zem. Dívka mu konečně pověděla, že se jmenuje Bětuška ze mlýna, kde bydlí ještě se svoji macechou a nevlastní sestrou Alžbětou. Po smrti tatínka musela Bětuška maceše sloužit jako služka. Musela uklízet, práť prádlo v potůčku, vařit, nosit vodu ze studánky od dubu, nosit a sbírat dřevo z lesa. Byla zkrátka taková chudák holka pro všechno. Ve mlýně ale měla svoji malinkou a věrnou kamarádku myšku Hryzalku. O svoji myšku se bála, protože její sestra Alžběta měla velkou rezavou kočku Gertrudu a ta kočka měla zálsk na malou myšku. Bětuška myšku krmila sýrem a mlékem, které dávala do mističky pod almaru, aby se tam kočka Gertruda nedostala. Janek poslouchal svoji Bětušku, pak ji vzal do náruče a řekl: „Moje milovaná Bětuško, už tě nikdy nepustím a budu tě držet celý život!“

Nejtěžší úkol měl Janek s Bětuškou ale před sebou, musel jít do mlýna a požádat macechu o ruku krásné Bětušky, macechy se trochu i bál, i když byl statný a silný chlap. Macecha, když to uslyšela, lamentovala, kdo jim bude teď sloužit, ale nakonec se sňatkem souhlasila pod podmínkou, že jí Bětuška přenechá celý mlýn. Janek samou radostí poskočil, chytl Bětušku, která si mezitím sbalila jen malý uzlíček svých věcí a samozřejmě nezapomněla ani na svoji věrnou kamarádku myšku Hryzalku.

Janek s Bětuškou spolu od té doby žili šťastně a spokojeně v jeho chaloupce i se svými dětmi a myškou Hryzalkou.

V pohádkách to dobře končí, v reálu to bývá mnohem těžší!

.... A co říci na závěr? ... Na kopci je zvonec a pohádky je K O N E C !!!